

Karštis gaivina

Trečia mašina prazvimbė visu greičiu pro šalį ir tuomet tarsi lėtėdama slydo veidrodiniu atspindžiu per asfaltą, maišydama nuo begalinių pievų kaitros raibuliuojantį orą. Žinau, kad tai trečioji mašina, nes skaičiavau. Kiekviena tokia pro šalį prazvimbianti mašina labai gerai įsimena, nes per kūną pereina adrenalino dozė, verčianti permąstyti savo sprendimą eiti plento pakraščiu. Jei tik nelaiku žengtumei žingsnelį į šoną, galėtumei padaryti elegantišką penkiagubą salto ir taip paskraidęs būti nusviestas į krūmus, kaip savo pareigą atlikęs depozitui priduoti netinkantis vyno butelis.

Bet kiekvienai tokiai slystančiai mašinai pradedant pačiai mirguliuoti, tolstantis jos užesys išsklaidydavo tas mintis apie likusio gyvenimo praleidimą egzistuojant daržovės pavidalu, ir vėl džiaugdavausi eidamas tvirtu, labai tvirtu juodo asfalto pagrindu.

Mašinas skaičiavau, nes jos buvo vienintelis dalykas, kuris aplink judėjo. Jei koks žolės stiebelis ir krusteldavo, tai tik dėl pravažiavusios mašinos. Daugiau vėjo nebuvo. O visi vabalai atrodė tarsi būtų tiesiog iščirškinti karščio. Aš jaučiausi panašiai. Iščirškintas.

Mašinos įsiminė, nes kiekvieną kartą tokiai pralėkus pagalvodau, kad vis dėlto gal reiktų pasiduoti, nevaidinti kieto turistų ir važiuoti patranzuota minkšta mašina. Bet vien pagalvojus apie atsigręžimą pereinavo šiurpulys. Bijojau atsisukti ir suprasti, kaip toli esu nuo namų. Niekada nebuvo taip toli. O kiekvienas žingsnis, kiekvienas prakaito lašas, įsiskverbęs į maikę po kuprinės petnešom, reiškė buvimą dar toliau. Toliau nei bet kada. Ir tai vertė mane sutelkti paskutinius juokingai menkų jėgų likučius ir išspausti šypseną. Prieš nualpstant.

Slemui 2022-06-26